

havde været et dødt Bogstav. Fiskerne havde aldrig haft nogen Tro paa, at Laasningen havde nogen Betydning til Gavn for Fiskeriet, og de vilde derfor ikke føre nogen Kontrol med hinanden, og der var før Lov af 29de December 1857 ikke nogen søgaaende Kontrol, saa den Kontrol, der kunde føres, kunde ikke blive videre effektiv. Uagtet der i Forordningen af 15de December 1750 var sat meget strenge Straffe for Laasningsbestemmelsernes Overtrædelse, blev de dog derfor kun overholdte i meget ringe Grad. I Forordningen af 15de December 1750 var der saaledes fastsat, at „for saa vidt nogen overtraadte Lovens Bestemmelser skal de have deres Vaad og Baad forbrudt til Angiveren og Opbringeren, og hver Person, som dermed bestrædes, bøde ligeledes til Angiveren 10 Rdrl., og om han ikke betaler uden Søgmaal, dømmes han foruden disse Bøder og Sagens Bekostning i lige saadan Mulkt til næste Tugthus, eller, i Mangel af Formue til Mulktens Betaling, at arbejde i Tugthuset ½ Aar“. Det var meget skrappe Bestemmelser, men saadan var jo den Tids Skik og Brug, at Lovene vare strenge; men alligevel bleve Laasningsbestemmelserne ikke overholdte. Heller ikke efter Loven af 29de December 1857 blev Laasningen overholdt, skønt man nu havde faaet en søgaaende Kontrol. — Fiskerne havde, som nævnt, aldrig troet, at Laasningen havde nogen gavnlig Betydning for Fiskeriet, og da de laasede Vande dog som forholdsvis fredede i Reglen vare ret fiskerige, kunde Fiskerne ikke modstaa Fristelsen til en Gang imellem at drage et Dræt i disse fiskerige Vande. Det førte vel til, at de ikke saa sjældent bleve grebne paa fersk Gerning, og idømt Straf, men nu vare Straffene ikke saa strenge længere som efter Forordningen af 1750, de kunde nu slippe med Bøder, og snart blev det Skik og Brug, at de afsonede disse Bøder ved at tage imod Fængsel.

Det varede dog ikke længe, inden man begyndte at ændre i Bestemmelserne i Lov af 29de December 1857. Allerede ved Loven af 4de Januar 1861 lempede man lidt paa Forholdene, og ved Loven af 22de Marts 1867 gik man til helt at ophæve Laasningen, for en væsentlig Dels Vedkommende, fordi man fandt, at Laasningen ikke kunne opretholdes. Forbudet kunde ikke blive effektivt. Men heller ikke paa det Standpunkt blev man staaende ret længe. Ved Lov af 25de Marts 1872 begyndte man atter at laase lidt, dog kun for to af Limfjordens Vandes Vedkom-

mende, nemlig Vandet fra Hals til Løgstør Grunde og i Hjarbæk-Bugten. For disse Vandes Vedkommende blev der ved Lov af 25de Marts 1872 truffet den Bestemmelse, at man ikke maatte fiske i saa lang Tid med Aalevaad i disse Vande, som i de øvrige Vande i Limfjorden, nemlig kun fra den 24de Juni til den 1ste September. Derved blev man staaende til Lov af 5te April 1888 om Fiskeriet i Danmark udkom, ved hvilken Lov man igen gik meget videre, gik til at laase de fleste af de Vande, der tidligere havde været laasede efter Forordningen af 15de December 1750 og af 29de December 1857 og blandt disse Vande ogsaa Skive Fjord. Ved denne Ordning er man saa siden bleven staaende, og ved den staa vi endnu.

Det vil saaledes ses, at Laasningsbestemmelserne stadig have bevæget sig i et Kredsløb, snart have større Dele af Limfjorden være laasede hele Aaret, snart have mindre Dele af Fjorden været laasede mindre Dele af Aaret, og snart har der været fuldstændig Frihed til at fiske overalt i Limfjorden i den Tid, i hvilken der overhovedet maatte drives Aalefiskeri med Vaad. Men Spørgsmaalet er jo nu, om denne Laasning har nogen Betydning for Fiskebestanden og derigennem for Fiskeriets Udvikling og Udbytte, og dernæst, om de Gøder, den muligen har, kunne overstige de meget betydelige Ulemper, som unægtelig klæbe ved Laasningen. Med Hensyn til dette Spørgsmaal har man tidligere ikke haft nogen fast Bund under Fødderne, og det er denne Usikkerhed der har medført den vaklende Lovgivning; men takket være biologisk Stations fortjenstfulde Virksomhed og til Dels ogsaa paa Grund af den søgaaende Kontrols Erfaringer er man nu naaet til større Klarhed i det nævnte Spørgsmaal, og Resultatet af de Undersøgelser, der ere foretagne af biologisk Station, og de Erfaringer, Kontrollen har gjort, kan i Korthed siges at være det, at Laasningen i hvert Fald for de fleste Vandes Vedkommende er fuldstændig forfejlet, man kan ikke ad disse Veje naa det, man har tilsigtet og villet, selv om Laasningen havde kunnet være opretholdt hvad den ikke har kunnet, og som Vidnesbyrd derom skal jeg henvise til den Beretning, som under 9de December 1898 blev afgiven af Forstanderen for den danske biologiske Station. Den findes i Rigsdagstidenden 1898—99 Till. B. Sp. 665 ff. og blev optagen der som Bilag til Betænkningen om Fiskerilovforslaget, som det Aar blev afgiven af Landstingets